

Frälsarkransen: Fördjupningen, 1. Mer om tystnaden

Bidrag från Martin Lönnebo
Senast uppdaterad 2010-05-25

Tystnadspärlor sex stycken avlänga
Tystnadspärlor

Inte finns Gud i bullret och i dånet och i de många orden. Profeten Elia skylde sitt ansikte och gick ut ur grottan först när Tystnaden närmade sig.

Det judiska folket har mer än andra folk värnat om gudomens helighet. Det mest sublimes exemplet på detta är det Allra heligaste i Jerusalems tempel. Det var nämligen en kub, fylld med mörker och tystnad. Detta var Guds särskilda boning, "ty Gud vill bo i töcknet!" Detta är tecknet för att Gud som närvaron samtidigt är den fördolde. "Gud är tystnadens vän" säger Moder Teresa. Ja, Gud är sannerligen tystnadens vän. Hela universum är fyllt av hans oerhörda tystnad. Inte sjunger solen, inte pratar månen, universums svarta rum mellan de lysande stjärnorna är idel tystnad, men ändå proklamerar himlen Guds ära och sjunger hans lov. Markens liljor blommar i tystnad, ändå predikar de högt för oss om Guds omsorg.

Kristus, han som kallas Ordet, var tyst för den offentliga världen i 30 år, endast en kort tid talade han till den med ord. Trots detta hade han tid att inleda de första fyrtio dagarna i tystnad. Han kunde dra sig undan människorna och gå upp till bergens höga tystnad. Hans starkaste ord till mänskligheten var hans död i mörker och hans uppståndelse i gryningens fördoldhet.

Guds ord är oftast tysta för örat, så som universum, så som tiden, så som sakramenten.

För att kunna höra dessa tysta ord fordras hos höraren både yttre och inre tystnad. Den senare är svårast att nå. Vi måste glömma oss själva. Den inre tystnaden är stillheten när mina tankar och begär har kommit till ro.

För den kontemplativa människan, eller den som rört vid den stora stillheten som är hos Gud, finns stillheten alltid kvar. Hjalmar Ekström, den kontemplative skomakaren i Helsingborg, skriver: "När skickelserna gör att göromålen hopas, så att man knappast kan få en stunds yttre stillhet på dagen, då sörjer Gud lika fullt för att den inre stillheten behålls djupast inne i oss, där intet av det yttre kan tränga in."

"Bli stilla och besinna att jag är Gud." I de orden står det mesta vi behöver för att komma så nära Gud att vi kan höra honom talat. Vi måste helt uppge föreställningen, att vi kan förstå Gud genom våra tankar. Gud är för vår tanke alltid den Undflyende. Men det finns ett annat sätt, ett välsignat, på vilket vi kan närma oss Gud. Den anonyme författaren till Molnet (Icke-vetandets moln i vilket själen möter Gud), från 1300-talet skriver: "För intellektet, är Gud, dess skapare, för alltid ofattbar... men för kärleken är han fullkomligt fattbar, och detta för varenda individ!" Dölj därför tanken i Icke-vetandets moln. Släck fantasins bildskärm. Gud vill närma sig själen i ett milt mörker, där det som övergår vår fattningsförmåga kan röra vid oss.

Det är i kärleken som vi trevar oss fram till den Gud som redan är hos oss.

Mitt råd är att du, min käre medbedjare, alltmer börjar att dröja vid tystnadens pärlor. När du griper en av dessa, kan du säga i din hjärta: För mig är du, i detta ögonblick, det Allra heligaste i ditt tempel, du är närvaron av den Fördolde. Jag kan inte fatta dig med min tanken, men i kärleksfull uppmärksamhet vill jag vänta här utanför. Dröj inte. Kom snart. Kom.

I själens dunkla natt, du tänder en eld, en eld som aldrig dör, en eld som aldrig dör.